

"মৰমৰ সন্তানসকল – পিতাৰ স্মৃতিৰে বুদ্ধি স্বচ্ছ হয়, দৈৱীগুণ আহে সেই কাৰণে একান্তত বহি নিজে নিজক সোধা যে কিমান দৈৱীগুণ আহিছে"

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ ডাঙৰ আসুৰি অৱগুণ কোনটো, যিটো সন্তানসকলৰ থাকিব নালাগে?

উত্তৰ: সকলোতকৈ ডাঙৰ অৱগুণ হৈছে কাৰোবাৰ লগত ৰুষ্ট বা অমৰ্জিত কথা পতা বা কটুবচন কোৱা, ইয়াকে ভূত বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া কাৰোবাৰ মাজত এই ভূত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া বহুত লোকচান কৰি দিয়ে সেই কাৰণে তেনে লোকৰ পৰা নিজকে কাষৰিয়া কৰি ল'ব লাগে। যিমান পৰা যায় অভ্যাস কৰা - এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব পুনৰ নতুন ৰাজধানীলৈ আহিব লাগিব। এইখন সৃষ্টিত সকলো দেখিও যাতে একো দৃষ্টিগোচৰ নহয়।

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়, দেহ ত্যাগ কৰিয়েতো যাব লাগিব। এই সৃষ্টিকো পাহৰি যাব লাগিব। এয়াও এক অভ্যাস। যেতিয়া শৰীৰৰ কোনো অসুবিধা হয় তেতিয়া শৰীৰকো পাহৰিবলগীয়া হয় সেয়েহে সৃষ্টি খনকো পাহৰি যাব লাগিব। পাহৰি যাবলৈ অভ্যাস ৰাতিপুৱা কৰিব লাগে। বচ এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। এই জ্ঞানতো সন্তানসকলে পাইছে। গোটেই জগতখনক এৰি এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। বেছি জ্ঞানৰতো দৰকাৰ নাথাকে। যল্ল কৰি এইটো নিচাতে থাকিব লাগে। শৰীৰৰ যিমানেকৈ কষ্ট নহওক, সন্তানসকলক বুজোৱা হয়- কেনেকৈ অভ্যাস কৰিব লাগে। যেন তোমালোক নায়েই। এয়াও ভাল অভ্যাস। বাকী অলপ সময় আছে। ঘৰলৈ যাব লাগিব, তোমালোকে পিতাৰ নতুবা এওঁৰ সহায় পোৱা। সহায় নিশ্চয় পোৱা যায় আৰু পুৰুষাৰ্থো কৰিবলগীয়া হয়। এয়া যি দেখিবলৈ পোৱা যায়, সেয়া যেন নায়েই। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব। তাৰ পৰা পুনৰ নিজৰ ৰাজধানীলৈ আহিব লাগিব। অন্তিম সময়ত এই দুটা কথাই থাকেগৈ – যাব লাগে আকৌ আহিব লাগে। দেখা যায় এইটো স্মৃতিত থাকিলে শৰীৰৰ বেমাৰ যিয়ে আমনি কৰে, সেয়া আপোনা-আপুনি ঠাণ্ডা হৈ যায়। সেই আনন্দ থাকি যায়। সুখৰ দৰে খোৰাক (পথ্য) নাই সেই কাৰণে সন্তানসকলকো এয়া বুজাবলগীয়া হয়। সন্তানসকল, এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগে, মৰমৰ ঘৰলৈ যাব লাগে, এই পুৰণি সৃষ্টি খনক পাহৰি যোৱা। ইয়াক কোৱা হয় স্মৃতিৰ যাত্ৰা। এতিয়াহে সন্তানসকলে জানিব পাৰে। পিতাই কল্পই-কল্পই আহে, এইটো শুনায় যে কল্পৰ পিছত আকৌ লগ পাম। পিতাই কয়-সন্তানসকল, এতিয়া তোমালোকে যি শুনিছা, আকৌ কল্পৰ পিছতো এয়াই শুনিবা। এয়াতো সন্তানসকলে জানে, পিতাই কয়- মই কল্পই-কল্পই আহি সন্তানসকলক মাৰ্গ দেখুৱাই দিওঁ। মাৰ্গত চলাটো সন্তানসকলৰ কাম। পিতাই আহি মাৰ্গ দেখুৱায়, লগত লৈ যায়। কেৱল মাৰ্গ নেদেখুৱাই কিন্তু লগত লৈও যায়। এইয়াও বুজোৱা হয় - এয়া যি চিত্ৰ আদি আছে, অন্তিম সময়ত একো কামত নহে। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে। সন্তানসকলে বুজি পাইছে যে উত্তৰাধিকাৰ হৈছে বেহদৰ বাদশ্বাহী। যি কালিলৈকে মন্দিৰলৈ গৈছিল, মহিমা গাইছিল সেই সন্তানসকলৰ (লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ), বাবাইতো তেওঁলোককো সন্তান বুলি ক'ব, তেওঁলোকৰ যি উচ্চ হোৱাৰ মহিমা গোৱা হৈছিল, এতিয়া পুনৰ উচ্চ হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰে। শিৱবাবাৰ কাৰণে নতুন কথা নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে নতুন কথা। যুদ্ধক্ষেত্ৰত সন্তানসকল আছে। সংকল্প-বিকল্পইও এওঁলোকক আমনি কৰিব। এই কাহো এওঁৰ হিচাপ-নিকাচ, এওঁ ভুগিব লাগিব। বাবাতো আনন্দত আছে, এওঁ কৰ্মাৰ্থত হ'ব লাগে। পিতাতো সদায় কৰ্মাৰ্থত অৱস্থাত আছে। মোৰ বা তোমালোক সন্তানসকলৰ মায়াই ধুমুহা আদি কৰ্মভোগ আহিব। এয়া বুজিব লাগে। পিতাইতো পথ দেখুৱাই দিয়ে, সন্তানসকলক সকলো বুজায়। এই ৰথৰ কিবা এটা হ'লে তোমালোক চিন্তিত হ'বা যে দাদাৰ কিবা হৈছে। বাবাৰ একো নহয়, এওঁৰ হয়। জ্ঞান মাৰ্গত অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ কোনো কথা নাই। পিতাই বুজায় মই কাৰ দেহত আহোঁ। বহুত জন্মৰ অন্তত পতিত তনত মই প্ৰৱেশ কৰোঁ। দাদাইও বুজে যেনেকৈ অন্য সন্তান আছে, মইও হওঁ। দাদা হৈছে পুৰুষাৰ্থী, সম্পূৰ্ণ নহয়। তোমালোক সকলো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান ব্ৰাহ্মণ পুৰুষাৰ্থ কৰা, বিষ্ণু পদ পাবলৈ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বুলি কোৱা, বিষ্ণু বুলি কোৱা, কথাতো এটাই। পিতাই বুজাইছেও আগতে বুজোৱা নাছিল। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰক বা নিজক বুজি পোৱা নাছিল। এতিয়াতো পিতাক, ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰক দেখিলে বুদ্ধিত আহে - এই ব্ৰহ্মাই তপস্যা কৰে। এয়াই বগা পোছাক। কৰ্মাৰ্থত অৱস্থাও ইয়াতেই হয়। আগতীয়াকৈ তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় - এই বাবা ফৰিস্তা হ'বগৈ। তোমালোকেও জানা আমি কৰ্মাৰ্থত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰি ফৰিস্তা ক্ৰমানুসৰি হ'মগৈ। যেতিয়া তোমালোক পৰী হোৱা তেতিয়া বুজি পোৱা যে এতিয়া যুদ্ধ লাগিব। মিৰুৱা মোত... এইটো বহুত উচ্চ অৱস্থা। সন্তানসকলে ধাৰণা কৰিব লাগে। এইটোও নিশ্চয় আছে যে আমি চক্ৰ লগাওঁ। আন কোনেও এই কথাবোৰ বুজিব নোৱাৰে। নতুন জ্ঞান আৰু পবিত্ৰ হ'বলৈ পিতাই স্মৰণ কৰিবলৈ শিকায়, এয়াও বুজি পোৱা যে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। কল্প-কল্প পিতাৰ সন্তান হওঁ, ৪৪ চক্ৰ লগাওঁ। যিকোনো লোককে তোমালোকে বুজোৱা – তুমি হৈছা আত্মা,

পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে পিতা, এতিয়া তেওঁক স্মৰণ কৰা। তেতিয়া তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আহিব দৈৱী ৰাজকুমাৰ হ'বলৈ হ'লে ইমানখিনি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। বিকাৰ আদি সকলো এৰি দিব লাগে। পিতাই বুজায় - ভাই-ভনীও নহয়, ভাই-ভাই বুলি বুজা আৰু পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু কোনো কষ্ট নাই। অন্তিম সময়ত আন কোনো কথাৰ দৰকাৰ নহ'ব। মাথোঁ পিতাক স্মৰণ কৰা, আন্তিক হোৱা। এনেকুৱা সৰ্বগুণ সম্পন্ন হোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ একেবাৰে সঠিক। কেৱল পিতাক পাহৰি যোৱাৰ বাবে দৈৱী গুণ ধাৰণা কৰিবলৈও পাহৰি যায়। সন্তানসকলে একান্তত বহি বিচাৰ কৰা - বাবাক স্মৰণ কৰি আমি এনেকুৱা হ'ব লাগে, এই গুণ ধাৰণা কৰিব লাগে। কথাটো একেবাৰে সৰু। সন্তানসকলে কিমান যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। কিমান দেহ-অভিমান আহি যায়। পিতাই কয় "দেহী-অভিমानी হোৱা"। পিতাৰ পৰাহে উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে লেতেৰা আঁতৰি যাব।

সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া বাবাৰ আগমন হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টি স্থাপনা কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে স্থাপনা হৈ আছে। ইমান সহজ কথাও তোমালোকৰ পিছলি যায়। এজন হৈছে অল্ফ, বেহদৰ পিতাৰ পৰা বাদশ্বাহী পোৱা যায়। পিতাক স্মৰণ কৰিলেই নতুন সৃষ্টি স্মৃতিলৈ আহি যায়। অবলা-কুজা সকলেও বহুত উচ্চ পদ পাব পাৰে। মাথোঁ নিজকে আত্মা বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা। পিতাইতো মার্গ দেখুৱাই দিছে। কয় - নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। পিতাৰ পৰিচয়তো পাল। বুদ্ধিত বহি যায় এতিয়া ৪৪ জন্ম পুৰা হ'ল, ঘৰলৈ যাম আকৌ আহি স্বৰ্গত ভূমিকা পালন কৰিম। এইটো প্ৰশ্ন উদয় নহয় যে ক'ত স্মৰণ কৰিম, কেনেকৈ কৰোঁ? বুদ্ধিত আছে যে পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতা যলৈকে নাযাওঁক তোমালোকতো তেওঁৰে সন্তান নোহোৱা জানো। বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত বহি থাকিলে তোমালোকৰ আনন্দ লাগে। সন্মুখত পিতাৰ লগত মিলিত হৈছা। মনুষ্যই বিবুদ্ধিত পৰে যে শিৱবাবাৰ জয়ন্তী কেনেকৈ হ'ব! এইয়াও বুজি নাপায় যে শিৱৰাত্ৰি বুলি কিয় কোৱা হয়? কৃষ্ণৰ কাৰণে বুজি লয় যে ৰাতি জয়ন্তী হয় কিন্তু এই ৰাত্ৰিৰ কথা নহয়। সেয়া আধাকল্পৰ ৰাতি পুৰা হোৱাৰ পিছত পিতা আহিবলগীয়া হয় নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰিবলৈ, হওতে বহুত সহজ। সন্তানসকলে নিজেও বুজে - সহজ হয়। দৈৱী গুণ ধাৰণা কৰিব লাগে। নহ'লেতো এশ গুণ পাপ হৈ যায়। মোৰ নিন্দা কৰোঁতা জনে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। পিতাৰ নিন্দা কৰালে পদ ভ্ৰষ্ট হৈ যাব। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। ৰুক্ষ বা অমার্জিত কথা ক'ব নালাগে - এয়া দৈৱীগুণ নহয়। বুজাব লাগে যে এয়া হৈছে আসুৰি অৱগুণ। মৰমেৰে বুজাব লাগে- এয়া তোমাৰ দৈৱীগুণ নহয়। এয়াও সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া কলিয়ুগ পুৰা হয়, এয়া হৈছে সংগমযুগ। মনুষ্যইতো একো গমেই নাপায়। কুন্তকৰ্ণৰ নিদ্ৰাত শুই আছে। এনেকৈ ভাবে যে ৪০ হাজাৰ বছৰ বাকী আছে। আমি জীয়াই থাকিম, সুখ ভোগ কৰি থাকিম। এয়া নুবুজে দিনে-প্ৰতিদিনে আৰু বেছিকৈহে তমোপ্ৰধান হৈ যায়। তোমালোকে বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰো কৰিছা! আগলৈ গৈ ব্ৰহ্মাৰ, কৃষ্ণৰো সাক্ষাৎকাৰ কৰি থাকিবা। ব্ৰহ্মাৰ ওচৰলৈ গ'লে তোমালোক স্বৰ্গৰ এনেকুৱা ৰাজকুমাৰ হ'বা সেই কাৰণে প্ৰায়ে ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণ দুয়োৰে সাক্ষাৎকাৰ হয়। কাৰোবাৰ বিষ্ণুৰ হয়। কিন্তু তেওঁপৰা ইমান বুজিব নোৱাৰিব। নাৰায়ণৰ হ'লে বুজিব পাৰে। ইয়ালৈ আমি যাওঁৱেই দেৱতা হ'বলৈ। গতিকে তোমালোকে এতিয়া সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ পাঠ পঢ়া। পাঠ পঢ়োৱা হয় স্মৰণৰ কাৰণে। পাঠ আত্মাই পঢ়ে। দেহৰ বোধ আঁতৰি যায়। আত্মাইহে সকলো কৰে। ভাল অথবা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাতে থাকে।

তোমালোকে মৰমৰ সন্তানসকলে ৫ হাজাৰ বছৰৰ পিছত আহি মিলিত হৈছা। তোমালোক সেইসকলেই হোৱা। চেহেৰাও (লক্ষণো) সেয়াই হয়, ৫ হাজাৰ বছৰ আগতেও তোমালোকেই আছিল। তোমালোকেও কোৱা ৫ হাজাৰ বছৰ পিছত আপুনি সেইজনেই আহি লগ কৰিছা, যিয়ে আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি গঢ়ি আছা। আমি দেৱতা আছিলো পুনৰ অসুৰ হৈ পৰিলো। দেৱতাসকলৰ গুণ গাই আহিছা, নিজৰ অৱগুণ বৰ্ণনা কৰি আহিছা। এতিয়া পুনৰ দেৱতা হ'ব লাগে কিয়নো দৈৱী সৃষ্টিলৈ যাব লাগিব। গতিকে এতিয়া ভাল দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পোৱা। শিক্ষকেতো সকলোকে ক'ব নহয়, পঢ়া। ভাল নম্বৰ লৈ উত্তীৰ্ণ হোৱা তেতিয়া মোৰো নাম উজ্জ্বল হ'ব আৰু তোমালোকৰো নাম উজ্জ্বল হ'ব। এনেকৈ বহুতে কয় - বাবা, আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিলে মনলৈ একো নাহেই। সকলো পাহৰি যাওঁ। অহাৰ লগে লগেই চুপ হৈ যাব। এই সৃষ্টি যেন শেষ হৈ গ'ল। পুনৰ তোমালোক আহিবা নতুন সৃষ্টিলৈ। সেয়া বহুত শোভনীয় নতুন সৃষ্টি হ'ব। কোনোবাই শান্তি ধামত বিশ্রাম ল'ব। কিছুমানে বিশ্রাম ল'ব নোৱাৰে। আলৰাউণ্ড ভূমিকা আছে। কিন্তু তমোপ্ৰধান দুখৰ পৰা মুক্ত হৈ যায়। তাত শান্তি, সুখ সকলো পোৱা যায়। গতিকে এনেকৈ ভাল ৰীতিৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে ভাগ্যত যি আছে। নহয়, পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। বুজি পোৱা যায় যে ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে। আমি শ্ৰীমত অনুসৰি নিজৰ কাৰণে ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছোঁ। বাবা যি শ্ৰীমত দিওঁতা তেওঁ নিজেই ৰজা আদি নহয়। তেওঁৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা আমি হওঁ। নতুন কথা নহয় জানো। কেতিয়াও কোনেও দেখাও নাই শুনাও নাই। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে শ্ৰীমত অনুসৰি আমি বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহী স্থাপনা কৰো। আমি অনেক বাৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰিছো। কৰো আৰু হেৰুৱাও। এই চক্ৰ ঘূৰিয়ে

থাকে। পাদুৰী লোকে যেতিয়া চক্ৰ লগাবলৈ ওলাই আহে তেতিয়া আনক চাবলৈও পচন্দ নকৰে। কেৱল যীশুখ্ৰীষ্টৰ স্মৃতিত থাকে। শান্তিৰে চক্ৰ লগায়। বুজি পায় নহয় জানো। যীশুখ্ৰীষ্টৰ স্মৃতিত কিমান থাকে। নিশ্চয় যীশুখ্ৰীষ্টৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈছে। সকলো পাদুৰী জানো এনেকুৱা হয়। কৌটিৰ মাজত কোনোবা, তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে। কৌটিৰ মাজত কোনোবাহে এনেকুৱা স্মৃতিত থাকে। চেষ্টা কৰি চোৱা। আন কাকো নাচাবা। পিতাক স্মৰণ কৰি স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকা। তোমালোকৰ অত্যাৰ সুখ হ'ব। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী বুলি দেৱতাসকলক কোৱা হয়, মনুষ্যক ব্ৰহ্মাচাৰী বুলি কোৱা হয়। এই সময়ততো দেৱতা বুলি কোনো নাই। আধাকল্প দিন, আধাকল্প ৰাতি - এয়া ভাৰতৰ কথা। পিতাই কয় মই আহি সকলোৰে সংগতি কৰোঁ বাকী যি অন্য ধৰ্মৰ, তেওঁলোকে নিজৰ-নিজৰ সময়ত আহি নিজৰ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। সকলো আহি এই মন্ত্ৰ লৈ যাব। পিতাক স্মৰণ কৰা, যিয়ে স্মৰণ কৰিব তেওঁ নিজৰ ধৰ্মত উচ্চ পদ পাব।

তোমালোক সন্তানসকলে পুৰুষাৰ্থ কৰি আধ্যাত্মিক মিউজিয়াম অথবা মহাবিদ্যালয় স্থাপনা কৰিব লাগে। লিখি দিয়া- বিশ্বৰ অথবা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য চেকেণ্ডত কেনেকৈ পাব পাৰি, আহি বুজা। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহী পাবা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(1) চলা-ফুৰা কৰোঁতে এজন পিতাৰহে স্মৃতি থাকিব লাগে আৰু বাকী সকলো দেখিও যাতে একো দৃষ্টিগোচৰ নহয় - এনেকুৱা অভ্যাস কৰিব লাগে। একান্তত নিজকে পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মোৰ কিমানলৈকে দৈৱীগুণ ধাৰণ হৈছে।

(2) এনেকুৱা কোনো কৰ্তব্য কৰিব নালাগে, যাৰ দ্বাৰা পিতাৰ নিন্দা হয়, দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিব লাগে। বুদ্ধিত যাতে থাকে - এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব পুনৰ নিজৰ ৰাজধানীলৈ আহিব লাগিব।

বৰদান: স্বাৰ্থৰ পৰা উপৰাম আৰু সম্বন্ধত স্নেহী হৈ সেৱা কৰোঁতা সঁচা সেৱাধাৰী হোৱা যি সেৱাই নিজক বা আনক ডিষ্টাৰ্ব (শান্তি ভংগ) কৰে সেয়া সেৱা নহয়, স্বাৰ্থহে। নিমিত্ত কিবা নহয় কিবা স্বাৰ্থ থাকে তেতিয়াহে তল-ওপৰ হয়। নিজৰে হওক বা আনৰ স্বাৰ্থ যেতিয়া পুৰা নহয় তেতিয়া সেৱাত ডিষ্টাৰ্বেন্স (অশান্তি) হয় সেই কাৰণে স্বাৰ্থৰ পৰা উপৰাম আৰু সকলোৰে সৈতে সম্বন্ধত স্নেহী হৈ সেৱা কৰা তেতিয়া সঁচা সেৱাধাৰী বুলি কোৱা হ'ব। সেৱা অতি উমংগ-উৎসাহেৰে কৰা কিন্তু সেৱাৰ বোজাই যাতে স্থিতিক কেতিয়াও তল-ওপৰ নকৰে ইয়াৰ প্ৰতি মনোযোগ দিবা।

স্লোগান: শুভ বা শ্ৰেষ্ঠ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা নেতিবাচক দৃশ্যকো ইতিবাচকলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!